

Hvor udviklingsbistand kan være og er nødvendig i den nuværende globale deling mellem Nord og Syd, er og bliver udviklingsbistand en lappeløsning. Vil vi komme videre og sikre, at de fattige lande også selv kan bidrage til en positiv udvikling og omfordeling i verden af en reform, er den internationale handelspolitik nødvendig, og her er det virkelige problemer. Skal vi lave en handelsreform, der effektivt bidrager til ulandenes hjælp til selvhjælp, kommer det til at betyde store indrømmelser fra de rige lande. Det drejer sig bl.a. om de høje toldsatser på traditionelle ulandsprodukter som landbrugsvarer og tekstiler. Specielt tekstilområdet er vigtigt, fordi tekstilindustrien i mange tilfælde virker som dynamo eller lokomotiv for et helt lands økonomiske udvikling. Danmarks handelspolitik er i alt væsentligt forhandlet af EU, og jeg vil senere i den efterfølgende forespørgselsdebat komme ind på, hvilke krav Danmark bør fremme i europæisk sammenhæng.

Endelig vil jeg kort berøre den væsentlige sammenhæng mellem miljøproblemer og fattigdom. Nogle gange fremstilles det som et enten-eller: Enten koncentrerer vi os om at afhjælpe fattigdommen, eller også bruger vi vores kræfter på at sætte ind over for de globale miljøproblemer. Det sociale topmøde afspejlede til en vis grad den holdning, idet anbefalingerne fra Rio-konferencen om miljø ikke i tilstrækkelig grad blev integreret i slutdokumentet.

For SF er den globale fattigdom og miljøproblemerne to sider af samme sag, hvor den rige del af verden i høj grad sidder med nøglen til løsning af problemerne. Først og fremmest handler det om fordeling af rigdomme og klodens ressourcer. Vi i den vestlige industrialiserede del af verden må ændre vores uahæmmede rovdrift på naturressourcerne og vores miljøfarlige produktion, med andre ord vise, at en bæredygtig udvikling kan blive en realitet og ikke kun er en utopisk vision. Vi er ikke blinde for, at den store befolkningstilvækst på kloden vil skabe forøgede miljøfordelings- og fødevarerforsyningsproblemer, men vi ved også, at en bedre balance i fordelingspolitikken går hånd i hånd med en fattigdomsbekæmpende politik.

Jørgen Estrup (RV):

Også jeg vil gerne starte med at takke ministeren for en udmærket redegørelse, som dokumenterer, at det var umagen værd fra dansk side at lave den satsning, som det sociale topmøde var, og det var en satsning. Det tror jeg

også ministeren vil indrømme. Det er klart, at man med mellemrum møder begrebet topmødetræthed, og at nogle af os vel også har været i tvivl indimellem, om det virkelig kunne bære, og jeg tror også, at man fortsat bør holde fast i, at topmøder både skal være vældig godt forberedte og vældig målrettede. Men erfaringen viser, at det er den bedste vej til at sikre, at bestemte vigtige problemer kommer på den internationale dagsorden, og det sociale topmøde er ét af de gode eksempler.

Det er nu blevet legitimt for regeringer at tage fattigdomsbekæmpelsen op, og man skal ikke til at begrunde det. Fattigdomsbekæmpelsen er et internationalt fælles ansvar, og accepten af den væsentlighed i problemstillingen, som hermed er fastlagt, tror jeg er ganske afgørende. De enkelte regeringer har igennem deres underskrift på topmødeerklæringen jo forpligtet sig til opfølgning. At man så kan være skuffet over, at det ikke er mere synligt i form af kontante bidrag, skal jeg være den første til at indrømme.

Bistanden til de fattigste lande er unægtelig ikke steget; den er tværtimod faldet, og det er pauvert. Men stadig væk synes jeg, man må fastholde det ansvar, den forpligtelse, som ligger i erklæringen fra det sociale topmøde. Fattigdomsbekæmpelsen er et fælles internationalt projekt mellem Nord og Syd, og det er et projekt, hvor man i fællesskab kan tillade sig at stille nogle betingelser. Vi kan tillade os at stille nogle betingelser til den tredje verden, og de kan også forvente, at vi lever op til nogle forpligtelser. Det er bl.a. det, der er hovedindholdet af 20:20-princippet, som jeg mener man med god effekt vil kunne forfølge i den kommende tid.

Jeg er meget enig med den konservative ordfører, som lagde vægt på, at uanset de fattigdomsproblemer og sociale problemer, vi kan identificere i Danmark, er der en niveauforskel, når vi går uden for landets grænser til den tredje verden, og den niveauforskel skal vi være opmærksom på. Så selv om forpligtelsen til at gøre vores eget hus i orden unægtelig er til stede, er der al mulig grund til at se på denne niveauforskel.

Når man kigger på den indsats, vi gøre på bistandsområdet, tror jeg, at man skal være klar over, at den er unik sammenlignet med landene omkring os, og derfor må indsatsen først og fremmest koncentrere sig om at fastholde niveauet, men gøre kvaliteten bedre.